## *KEVSER SÛRESİ*
## *- 108 -*

***Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 108., Nüzûl sıralamasına göre 15., Mufassal sûreler kısmının on beşinci grubunun altıncı sûresi olan Kevser sûresi Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 3'tür.***

***"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"***

***Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlü'ne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.***

***Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla***

***1. "Ey Muhammed! Doğrusu sana pek çok nîmet vermişizdir. 2. Öyleyse Rabbin için namaz kıl, kurban kes. 3. Doğrusu ebter (adı sanı ortadan kalkacak olan), sana kin tutan kimsedir."***

Rasulullah efendimize ve onun şahsında onun yolunun yolcu-larına Rabbimizin lütfettiği dünya ve ukba nîmetlerinin sonsuzluğunu, hayatını Allah için yaşayan Rasulullah ve mü'minlerin hayatlarının be-reketlendirilip dâvâlarının galibiyetini ve bütün bu nîmetlere karşılık da Rasulullah ve mü'minlerin Rablerine karşı şükretmeleri gerektiğini an-latan bir sûreyle karşı karşıyayız. Nîmet şükür ilişkisini ortaya koyan bir sûre. Peygamberin şanının çok yüce olduğunu, yüceltildiğini, pey-gamberin dâvâsına düşman olan, peygambere buğz eden, diş bile-yen, peygamber için ebterlik bekleyen, peygamber yolunun, peygam-ber uygulamalarının silinmesi için sa'y edenlerin de zelil olduklarını, olacaklarını, asla muvaffak olamayacaklarını, hem dünyada, hem de ukbada hüsrana mahkum olacaklarını anlatan bir sûre. Onların ger-çek ebterler olarak fikirlerinin, düşüncelerinin, sistemlerinin yok olup gitmesine karşılık, hayatını Allah için yaşayan peygamberin dâvâsının kıyamete kadar gönüllerde ma'kes bulacağını, hüsnü kabul göreceği-ni anlatan bir sûre.

Sûre adını birinci âyetinde geçen Kevser kelimesinden almış-tır. Kur'an'da en kısa sûre, Kur'an satırıyla tek bir satır. Tabii sûrelerin küçüklük ya da büyüklüğü konusunda söz sahibi Allah'tır. Neden böy-ledir? Niçin kısadır? demek abestir. Allah böyle istemiştir, Allah böyle kısacık ifadelerle dağlar kadar manayı ortaya koyuvermiştir diyoruz. Cumhura göre sûre Mekkî dir. İki kere nâzil olduğu da rivâyet edil-mektedir. Mekke'de müşriklerin uzlaşma ümitlerinin kalmadığını anla-maları neticesinde Rasulullah efendimize ve beraberindeki bir avuç Müslümana karşı her türlü zulüm ve işkencelerini had safhaya vardır-dıkları ve onların bu saldırıları karşısında bunalmış bir durumda olan Rasulullah ve Müslümanları teselli etmek için gelmiştir.

Ahmed Bin Hanbel'in Müsned'inde Hz. Enes efendimizden sû-renin nüzûlüyle alâkalı şu haber nakledilir: Hz. Enes der ki: Allah'ın Resûlü hafifçe uyukladı ve uyanınca da gülümsemeye başladı. Gü-lümseyerek başını kaldırınca, orada bulunanlardan birisi niçin gülüm-sediğini sorunca da şöyle buyurdu: ***"Az önce bana bir sûre indirildi"*** buyurarak besmele çekip sûreyi sonuna kadar okudu. Ve sonra şöyle buyurdu: ***"Kevser nedir biliyor musunuz?*** Oradakiler de: Allah ve Resûlü daha iyi bilir dediler. Buyurdu ki:

***"O Aziz ve Celil olan Rabbimin cennette bana verdiği bir nehirdir. Onda pek çok hayır vardır. Ümmetim kıyamet günü ondan içmeye gelirler. Kapları yıldızlar sayısıncadır. Ümmetimden kimileri ondan çekip uzaklaştırılır. Bunun üzerine ben: Ey Rabbim! Doğrusu o da benim üm-metimdendir derim. Bana denilir ki senin arkandan onların neler yaptığını sen bilmezsin."***

Evet Mekke müşriklerinin zulümleri Rasulullah efendimizi üzü-yordu. Bütün kavmi ona düşman kesilmişti. Herkes onun dâvetinin önünü kesmeye

çalışıyordu. Çevresi, akrabaları ondan desteğini çek-mişler, onu yapayalnız bırakmışlardı. Böyle bir durumda yalnız ve yar-dımcısız olan Rasulullah'ın dâvâsının başarıya ulaşması âdeta im-kânsız gibi görünüyordu. Arka arkaya iki evlâdını da kaybetmiş, çev-resinin kendisini teselli edecek yerde, onun soyu kesildi gibi alaylı ta-vırlarla bayram yapmaları Allah'ın Resûlünü çok üzmüştü. Zaman za-man Rabbimiz onu teselli etmek üzere müjdeler gönderiyordu. Me-selâ Duhâ sûresinde:

***"Doğrusu her bir ahir (Gelecek) senin için ûlâdan (Bir öncekinden) daha hayırlı olacaktır. Ve Rabbin sana verecek ve sen razı olacaksın."***

(Duhâ 4)

***"Peygamberim senin zikrini yücelttik."***

(İnşirâh 4)

Gibi Rasulullah efendimizin şahsına hitap eden ve onu teselli eden âyetler gelmişti. İşte bu sûre de bu âyetler çerçevesinde bir muhtevaya sahiptir.

Yine rivâyet edilir ki, As Bin Vail veya Ukbe Bin Muayt, veya Ebu Leheb, ya da Ebu Cehil Allah'ın Resûlüne ebter diyor. Sonu yok bunun gibi hakaret edince bu sûre geldi. Oğlu Abdullah'ın ölümü üze-rine taziye yerine düğün bayram yapanlara cevaptır bu. Allah gerçek ebterin kendileri olduğunu anlatıyor. Bilinmelidir ki Rasulullah'ın şerefi evlâtla değil, evlâdının şerefi ona nispetledir.

Kur'an-ı Kerîm'de Mâûn sûresinden sonra ve Kâfirûn sûresin-den önce yerleştirilmiş olan bu sûre Mâûn ile Kâfirûn arasında şöyle bir münâsebet kurar: Mâûnda kâfirlerin ve müşriklerin cimriliğine mu-kabil burada hayr-ı kesir, oradaki terk-i salâta mukabil burada namaza devamla emir, oradaki riyaya mukabil, burada insanlar için değil sade-ce Allah için kurban kesme ve kurban etini tasadduk emredilmiştir.

Öyleyse hayatını Allah için yaşayan ve tüm bunları hakkıyla kulluk şuuru içinde yapan kimseye elbette güdük diyecekler, ebter diyeceklerdir. Yâni sen kâfirler ve müşrikler gibi yapmayıp hayatını Al-lah için yaşamaya çalışırsan, malın konusunda o malı sana veren Al-lah'ı söz sahibi kabul eder ve onu sahibinin yolunda bol bol dağıtır-san, bedenin konusunda Allah'ı söz sahibi kabul eder ve onu Allah'a kulluğa hasreder, namaza niyaza zaman ayırırsan, zamanın konusun-da Allah'ı söz sahibi kabul eder ve onu, onu verenin yolunda harca-yarak ilim öğreneceğim diye, ilim öğreteceğim diye, hasta ziyaretinde bulunacağım, mü'minlerin yardımına koşacağım diye iki, üç gün dük-kanını kilitleyip kapalı tutuverirsen, hedefin sadece Allah olur ve in-sanları memnun edecek zamanın kalmazsa, müşteriyi memnun etme adına bir takım riya vs içine girmezseniz elbette ki sana da, size de ebter diyecekler.

Yâni bu güdüktür, bu adam olmaz, bunun sonu kötü, bunun sonu iflas, bunun sonu berbat diyecekler. Evet siz de aynen peygam-ber (a.s) gibi Allah'ın istediği bir hayatı yaşarsanız kesinlikle bilesiniz ki size de aynısını diyeceklerdir. Eğer sizler cimrilik yapmayıp, fakirlik-ten korkmayıp malınızı Allah adına bol bol verirseniz veya fâiz alıp zengin olma imkânınız varken Allah korkusundan ve âhiret hesabın-dan ötürü böyle bir yola girmez ve bu imkânı kullanmazsanız, dini ya-saklardan ötürü hayatınızı zehir ederseniz, teşvik kredisi almaz, rek-lâma para ayırmaz, düzen dolap çevirmezseniz güdük bu diyecekler, bu ebter, bunun sonu iflas, bu adam olamaz, bu bakan olamaz, bu dekan olamaz, bu müdür olamaz, bu hiçbir şey olamaz diyecekler. Bunun sonu kötü diyecekler. Onlar bizim için böyle deyince biz de di-yeceğiz ki, sizin dininiz, sizin kulluk anlayışınız, sizin hayat anlayışınız sizin olsun, benimki de benim olsun diyeceğiz. Onlardan ayrılacağız ve arkasından da Allah'ın yardımı ve fetih gelecek ve böyle düşünen tüm Ebu Leheblerin elleri kuruyacak ve biz bunu bize nasip eden Rabbimize karşı şükürde bulunacağız.

Evet, onların nazarında, Resûlullah (s.a.s)'ın tuttuğu yolun ne-ticesi başarısızlıktı ve O, vefatından sonra unutulup gidecekti. O'nu hatırlayan kimse kalmayacaktı. Bilhassa, câhiliye dönemindeki Arap-ların anlayışına göre, erkek çocuğu olmayan insanlar soyu kesik ola-rak kabul ediliyordu. Öldükten sonra isimlerinin unutulacağını, hiç kimsenin onlarını adını devam ettirmeyeceğini düşünüyorlardı.

Şimdi sûrenin âyetleri üzerinde kısa bir gezinti yaptıktan sonra inşallah tek tek âyetleri tanımaya geçelim. Yüce Allah bu sûre ile, Peygamber (s.a.s)'e manevi bir güç ve kuvvet verdi. "(Ey Muham-med) Biz sana Kevser'i verdik " (1) Kevser, çokluk mastarından gelen bir kelimedir. Sonsuzluk manasını ifâde eder. İbn Abbas, Saîd b. Cü-beyr, İkrime ve Mücahid gibi müfessirler, bu âyette zikredilen Kev-ser'in, "çok hayır" gibi manalar ifade ettiğini söylemişlerdir. "Dünya ve âhiretin şerefi, ilim ve amel bakımından son derece çok olan hayır, demektir." O'nun peygamber olarak seçilmesi ve kendisine Kur'an-ı Kerim gibi ilâhî bir kitabın verilmesi, ifade edilmeyecek derecede bü-yük bir nimettir. Kendisine verilen ilim ve hikmet bir nimet ve ümmeti-nin çokluğu ise, ilâhî bir lütuftur. Şu ana kadar dünyanın çeşitli yerle-rinde yasamış olan, değişik renkte, değişik dilleri konuşan, değişik milletlere mensup milyarlarca insan O'nun adını andı; O'nun sünnetini takip edip izinde gitti ve kalpleri O'nun sevgisi ile coşup taştı. Bu mu-habbet bugün de yaşamaktadır ve kıyamete kadar da devam edecek-tir.

İşte bütün bunlar, Hz. Muhammed (s.a.s)'e verilen ilahî nimet-lerdir. Kevser kelimesi, bütün bu manaları kapsamaktadır. Bir de Kev-ser, kıyamet günü haşr meydanında Rasûlullah (s.a.s)'a verilecek o-lan bir havuzun ve yine kendisine Cennet'te verilecek olan bir nehrin ismidir. Bu havuz ve nehir

hakkında bir çok hadîs rivayet edilmiştir. "Gerçekten benim havzım Eyle ile Aden arasındaki mesafeden daha uzundur. Allah'a yemin ederim ki, ben bir takım insanları, kişinin ya-bancıları havuzdan kovduğu gibi kovacağım"
(Müslim, Tahâre, 12).

Hz. Enes (r.a)'ın rivayet ettiğine göre, Peygamber (s.a.s) Kev-ser hakkında şöyle buyurmuştur: "Bu, Allah'ın bana Cennet'te verdiği bir nehirdir. Onun toprağı misktir, suyu sütten daha beyaz ve baldan daha tatlıdır"
(Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'ân, 89).

"Öyleyse Rabbin için namaz kıl ve kurban kes" (2) Bu âyetin tefsîri ile ilgili olarak, müfessirler farklı açıklamalarda bulunmuşlardır. Bazıları namazdan muradı, beş vakit namaz olarak anlamışlar; bazı-ları da Kurban bayramı olarak anlamışlardır. Bazı âlimler de, bundan muradın mutlak namaz olduğunu söylemişlerdir. Bir kısım âlimlere göre "nahr"dan gaye, namazda elleri bağlamaktır. Namazı elleri kaldırarak tekbir getirme manasında anlayanlar da vardır. Bazıları ise, na-maza başlarken, rükû ederken, rükûdan kalktığında elleri kaldırmak olduğunu söylemişlerdir. Ve bazı âlimlere göre "nahr", Kurban bayramı namazını kılmak ve ondan sonra kurban kesmektir. Bu türlü ihtilaf-lardan dolayı, kurban kesmek farz değil, vacip olarak kabul edilmiştir.
Genel olarak bu âyette, Allah'a samimiyetle yönelerek verdiği nimet-lere şükretme, O'nun için namaz kılıp, O'nun için kurban kesmek em-redilmiştir.

Kesilen kurbanların üzerine yalnız ve yalnız Allah'ın adının a-nılması gerektiğinin, Allah'tan başkası adına kesilenlerle, Allah adı a-nılmadan kesilenlerin haram oluşunun burada yeniden ifade edilmesi gösteriyor ki, bu din, hayatı bütünüyle Şirk'in fenalıklarından arıtıp te-mizleme konusunda son derece dikkat göstermektedir. Yalnız kafaları ve vicdanlarını değil, hayatın bütünü buna dahildir. Çünkü bu din, ap açık ve saf tevhid dinidir. Bu yüzden de fiiliyatta şirki ortadan kaldır-mayı ön plana almıştır. Hayat gizli ve açık yönleri ile bir birliktir. İslâm, hayatı parçalara ayırmaz, her türlü şirk şaibesinden korur. Hayatı samimiyetle ve açıklıkla Allah'a tevcîh eder.

"Asıl sonu kesik olan, sana buğzeden kimsedir" (3). Yüce Al-lah bu âyette, Hz. Muhammed (s.a.s)'in oğlunun vefatı münasebeti ile kendisine: "Sonu kesik, adı sanı unutulacak" gibi sözleri söyleyenleri tenkid etmekte ve asıl onların sonunun acı olduğunu açıklamaktadır. Nitekim, Hz. Muhammed (s.a.s)'ın adı, on dört asırdır dünyanın her köşesinde hürmet ve saygı ile anılmakta, günde beş vakit okunan ezanlarda Allah'ın adı ile beraber zikredilmektedir. O'nun emanet ola-rak bıraktığı İslâm dini, gün geçtikçe, dünyanın çeşitli yerlerine yayıl-maktadır. O'nu tenkid eden, kötüleyen, adı sanı unutulacak diyen bedbahtların ise, isimleri çoktan unutulmuştur.

Evet, işte bu manaları ihtiva eden sûrenin âyetlerini inşallah tek tek tanımaya çalışacağız.

***"Doğrusu her bir ahir (Gelecek) senin için ûlâdan (Bir öncekinden) daha hayırlı olacaktır. Ve Rabbin sana verecek ve sen razı olacaksın."***
(Duhâ 4)
***"Peygamberim senin zikrini yücelttik."***
(İnşirâh 4)

gibi Rasulullah efendimizin şahsına hitap eden ve onu teselli eden âyetler gelmişti. İşte bu sûre de bu âyetler çerçevesinde bir muhtevaya sahiptir.

Yine rivâyet edilir ki, As bin Vail veya Ukbe bin Muayt, veya Ebu Leheb, ya da Ebu Cehil Allah'ın Resûlüne "ebter" der. Bu ağır söz üzerine bu sûre geldi. Oğlu Abdullah'ın ölümü üzerine taziye yerine düğün, bayram yapanlara cevaptır bu. Allah gerçek ebterin kendileri olduğunu anlatıyor. Bilinmelidir ki Rasulullah'ın şerefi evlâtla değil, evlâdının şerefi ona nisbetledir.

Kur'an-ı Kerîm'de Mâûn sûresinden sonra ve Kâfirûn sûresinden önce yerleştirilmiş olan bu sûre, Mâûn ile Kâfirûn arasında şöyle bir münâsebet kurar: Mâûnda kâfirlerin ve müşriklerin cimriliğine mukabil burada hayr-ı kesir, oradaki terk-i salâta mukabil burada namaza devamla emir, oradaki riyaya mukabil, burada insanlar için değil sadece Allah için kurban kesme ve kurban etini tasadduk emredilmiştir.

Öyleyse hayatını Allah için yaşayan ve tüm bunları hakkıyla kulluk şuuru içinde yapan kimseye elbette güdük diyecekler, ebter diyeceklerdir. Yani sen kâfirler ve müşrikler gibi yapmayıp hayatını Allah için yaşamaya çalışırsan, malın konusunda o malı sana veren Allah'ı söz sahibi kabul eder ve onu sahibinin yolunda bol bol dağıtırsan, bedenin konusunda Allah'ı söz sahibi kabul eder ve onu Allah'a kulluğa hasreder, namaza, niyaza zaman ayırırsan, zamanın konusunda Allah'ı söz sahibi kabul eder ve onu, onu verenin yolunda harcayarak ilim öğreneceğim, ilim öğreteceğim, hasta ziyaretinde bulunacağım, mü'minlerin yardımına koşacağım diye iki-üç gün dükkanını kilitleyip kapalı tutuverirsen, hedefin sadece Allah olur ve insanları memnun edecek zamanın kalmazsa, müşteriyi memnun etme adına bir takım riya vs. içine girmezsen elbette ki sana da, size de ebter diyecekler.

Yani bu güdüktür, bu adam olmaz, bunun sonu kötü, bunun sonu iflas, bunun sonu berbat diyecekler. Evet siz de aynen Peygamber (a.s) gibi Allah'ın istediği bir hayatı yaşarsanız kesinlikle bilesiniz ki size de aynısını diyeceklerdir. Eğer sizler cimrilik yapmayıp, fakirlikten korkmayıp malınızı Allah adına bol bol verirseniz veya fâiz alıp zengin olma imkânınız varken Allah

korkusundan ve âhiret hesabından ötürü böyle bir yola girmez ve bu imkânı kullanmazsanız, dini yasaklardan ötürü hayatınızı zehir ederseniz, teşvik kredisi almaz, reklâma para ayırmaz, düzen dolap çevirmezseniz güdük bu diyecekler, bu ebter, bunun sonu iflas, bu adam olamaz, bu bakan olamaz, bu dekan olamaz, bu müdür olamaz, bu hiçbir şey olamaz diyecekler. Bunun sonu kötü diyecekler. Onlar bizim için böyle deyince biz de diyeceğiz ki, sizin dininiz, sizin kulluk anlayışınız, sizin hayat anlayışınız sizin olsun, benimki de benim olsun. Onlardan ayrılacağız ve arkasından da Allah'ın yardımı ve fetih gelecek ve böyle düşünen tüm Ebu Leheblerin elleri kuruyacak ve biz, bunu bize nasip eden Rabbimize karşı şükürde bulunacağız.

İşte bu manaları ihtiva eden sûrenin âyetlerini inşallah tek tek tanımaya çalışacağız.

***1. "Şüphesiz ki biz sana Kevser'i verdik."***

Sûrenin bu ilk âyetinde Rasulullah efendimize lütfedilen Kevser'le alâkalı çok şey söylenmiştir. Kelime manası hayr-ı kesir demektir. Peygamberim, Biz sana sınırsız boyutta hayır ve bolluk verdik. Bu konuda müfessirler şunları saymışlar:

Kevser, Rasulullah efendimizin kendi beyanına göre Rabbi-mizin kıyamette kendisine lütfedeceği Haşr meydanında bir Kevser havuzu, cennette bir ırmak veya cennette bir havuzdur. Bu konuda pek çok hadis var, ancak mahiyetini bilmediğimiz için aynen îman ediyoruz. "Ümmetim bu havuzdan içecekler, onun suyu sütten beyaz, kardan soğuk ve baldan daha tatlıdır. Ondan bir kere içen bir daha susuzluk hissetmez. Ama ümmetimden kimileri içmek için geldikleri bu havuzdan men edilip uzaklaştırılacaklar. Ben diyeceğim ki: "Ya Rabbi! O benim ümmetimdendi! Neden onun içmesine izin verimli-yor? Neden men ediliyor?" Bana denilecek ki: "Evet senin ümmetindendi, ama sen bilmiyorsun ki senden sonra senin yolunu onlar ne hale getirdiler? Onlar senin sünnetini terk edip ne bidatlere daldılar? Sen bilmezsin onlar ne olmadık şeyler yaptılar? Senin yolunu nasıl bozdular? Sen bilmezsin ey peygamberim!" denilecek. Senden sonra senin getirdiğin yoldan ökçelerinin üzerinde nasıl döndüklerini, nasıl gerisingeriye dönerek mürted olduklarını, senin bıraktığın kitabı nerelerde kullanmaya kalkıştıklarını, senin kılık-kıyafet anlayışını kimlere nasıl peşkeş çektiklerini, senin hukukunu kimlere sattıklarını, senin alfabeni nasıl çöpe attıklarını, senin dinini nasıl başka başka kalıplara döktüklerini, senden başkalarının sünnetlerini nasıl başlara taç yaptıklarını, senden başka efendilerinin kitaplarını nasıl senin sözlerinin önüne geçirip sahiplendiklerini sen bilmezsin ey peygamberim, denilecek diyor Allah'ın Resûlü.

Yoksa Allah korusun yarın biz de Muhammed ümmetiyiz diye, biz de cennetliğiz diye, inşallah maşallah derken gittiğimiz âhirette biz de içelim, biz de ondan istifade edelim diye gittiğimiz havuzun başında kolumuzdan tutulup: Dur bakalım, hayrola bir durum mu var? Sen buna lâyık değilsin diye kırbaçlarla ondan uzaklaştırılma, ondan mahrum bırakılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardan mıyız? Bunu bugünden çok iyi düşünmek zorundayız. O halde peygamberin getirip bize sunduğu dini aynen muhafaza etmek zorundayız. Peygamberin sünnetini, peygamberin yolunu aynen muhafaza etmek zorundayız. Bunun için de önce onun getirdiklerinden haberdar olacağız. Kitabı ve sünneti tanıyacağız. Tanıyacağız ki onu aynen muhafaza etme imkânımız olsun. Kitabı ve sünneti tanımayan, dinle tanışmayan bir kimsenin onu muhafaza etmesi zaten mümkün değildir.

Allah'ın Resûlü diyor ki: "Onlar kırbaçlarla havuzumun başından uzaklaştırılırlarken benim içim gidecek ve ağlayarak diyeceğim ki, "aman ya Rabbi! Onlar benim ümmetimdendirler! Ne olur onları bana bağışla ya Rabbi!" Rabbim buyuracak ki, "evet ama onlar senden sonra senin yolunu ne hale getirdiler sen biliyor musun? Sen bilmiyor-sun ki peygamberim onlar senden sonra maddî ve manevî imtiyazları, menfaatleri sebebiyle Allah'ın âyetlerini gizlediler. Allah'ın dinini az bir pahaya sattılar. Başkalarının âyetlerinin, başkalarının yasalarının hâkimiyeti adına Allah'ın âyetlerini, Allah'ın yasalarını kamufle ettiler. Allah'ın âyetlerini insanların gündeminden düşürdüler. Allah'ın âyetlerini geçersiz hale getirdiler. Allah'ın âyetlerini, Allah'ın kitabını farklı yerlerde kullanmaya çalıştılar ve topluma böyle yansıttılar. Fonksiyonunu değiştirdiler kitabın. Ekmeğin, elmanın, suyun, kadının, erkeğin fonksiyonlarını hiç unutmayan bu insanlar, ne yazık ki kitabın fonksiyonunu unuttular.

Allah korusun işte bizim durumumuz. Sanki Allah'ın âyetleri Allah'a kulluk için değil de başka gâyeler için gelmiş. Neredeyse Kur'-an'ı bir parçacık namaz sûreleri, cenaze âyetleri, nişan, nikâh merasimlerinin âyetleri, para toplamayı gerektirecek dönemlerin âyetleri, bir evin veya bir dükkanın mübâreklenmesi için yeri gelince konuşulacak konunun âyetleri veya celî, divanî, nesî, sülüs ya da kûfî yazı modellerinin sergilenmesinde kullanılan âyetler haline getirmişiz. Maalesef medreselerde de bugün Kur'an, Arapça'nın alıştırma kitabıdır. Ha-ni mensup mudur? Mazmum mudur? Müpteda mıdır? Haber midir? Fiil midir? Fail midir? Bunun alıştırma kitabıdır Kur'an.

Bizim gibi kimilerinin elinde de Kur'an Allah korusun boş vakitlerimizin, boşlukta geçen vakitlerimizin kamuflajında kullanılan bir kitaptır. Veya işte konuşmalarımızı biraz biraz âyet ve hadislerle süsleyince biraz dolgun gibi gözüküyoruz ve belki de böylece tatmin oluyoruz bununla. Adam balık satıyor aslında, ama maydanozla süslüyor onu. O süs maddesidir, değilse maydanoz filan sattığı yok adamın. Öyle değil mi? Adam İslâm'da aile diyor, İslâm'da

takva diyor, İslâm-da kazanç diyor ve araya bir iki âyet, üç beş hadis sıkıştırıyor. Böylece âyet anlatmıyor, hadis anlatmıyor, sattığı, pazarladığı başka şey de, âyetle hadisle de pazarladığını süslüyor Allah korusun. Evet, onlar kitabı bu hale getirdiler peygamberim.

Onlar hayatlarını, hayat programlarını senin getirdiğin kitaba ve senin sünnetine sormadılar. Ya da kimisini Allah'a kimilerini de başkalarına sordular. Böylece hayatlarının bazı bölümlerine Allah'ı, bazı bölümlerine de başkalarını karıştırdıkları için hakkı bâtılı birbirine karıştırarak bir hayat yaşadılar. Yani hayatlarının bir bölümünü Allah kaynaklı, öteki bölümünü de tâğutlar kaynaklı yaşayarak senden sonra bu insanlar şirke düştüler. Namazı Allah'tan ama mirası başkalarından aldıkları için hakkı bâtıla karıştırıverdiler. Orucu Allah'tan, ama hukuku başkalarından, haccı Allah'tan ama ekonomik yapıyı başkalarından, abdesti senden ama kılık-kıyafeti başkalarından aldıkları için hakla bâtılı çorba yapıp öylece şirkin içinde bir hayat yaşadılar. Senden sonra onların ne suçlar işlediğini sen bilmiyorsun ey peygamberim, diyecek Rabbimiz.

Onlar senin kendilerine bıraktığın dini oyun ve eğlence edindiler. Dinlerini oyun ve oyuncak tutup dünya hayatına verdikleri değeri dinlerine vermediler. Dünyayı, dünya hayatını dinlerine tercih edip, dünyayı hedef bilip, dünyayı kıble edinip bütün plan ve programlarını dünyayı kazanma adına yaptılar. Bu yüzden de dinleriyle ilgilenme, kitaplarıyla, seninle tanışma imkânı bulamadılar. Dünyayı alıp da âhireti unuturlar, dinlerini dünyalarına alet ettiler, dinlerini dünyalarına yamayıp, dünyayı kazanmak için dinlerini malzeme olarak kullandılar. Dünya onların gözünde çok büyük değer ifade ettiği için onlar dinlerini önemsemediler.

Bunlar dinlerini oyun ve eğlence yerine koyuyorlardı. Öyle bir dinleri var ki bu adamların, kendilerine uyguladıkları dinleri farklı, başkalarına anlattıkları din farklıydı. Ya da böyle salonlarda, konferanslarda konuşulan ama bir türlü hayatlarında görülmeyen bir dinleri vardır onların. Tartışılan, fakat amel edilmeyen bir din. Konuşulan, ama hayata aktarılmayan bir din. Vicdanlarda hapsedilen, ama sosyal hayata egemen olmayan bir din. Kendilerinin Müslümanlığını ispat söz konusu olduğu zaman ağızlarına aldıkları, ama hukukları, mirasları, eğitimleri, siyasal ve ekonomik yapılanmaları, meslekleri, kazanmaları, harcamaları söz konusu olduğu zaman ağza alınmayan bir din. Camiye karışan, ama sosyal hayata karışmayan bir din. Dinlerini bu hale getiren, onu oyun ve eğlence haline getiren bu adamların senin havuzuna yaklaşmaları, ondan istifade etmeleri kesinlikle haramdır, sakın bunu benden isteme, buyuracak Rabbimiz.

Unutmayalım ki dinlerini oyun ve eğlence yapan, yahut da dünya hayatı kendilerini aldatıp meşgul ettiği için, dinlerinin gerçek kaynaklarıyla

tanışamadıkları için, Kur'an ve sünnetten habersiz kaldıkları için kendilerine oyun ve eğlenceyi din kabul etmiş insanlar asla o havuzun başına yaklaştırılmayacak ve Rasulullah'ın gittiği yere gidemeyeceklerdir.

Allah için şu anda elimizden imkân varken bunu iyi bir düşünelim. İnsanlar eğer kendi indi mütalaalarını, hocadan hacıdan, anadan-babadan, radyodan, televizyondan duyduklarını, takvim yaprağından okuduklarını, toplumdan ve piyasadan devşirdiklerini kendilerine din kabul ediyorlar ve bununla amel etmeye çalışıyorlarsa, lehviyyatı ve lağviyyatı kendilerine din kabul etmişler demektir. Oyun ve eğlenceyi din kabul etmişler demektir ve Allah korusun bu din yarın bizi cennete götürmeyecektir. Yani oyun ve eğlenceyi kendilerine din kabul etmiş insanlardan yarın bu din kabul edilmeyecektir.

Öyleyse Allah için aklımızı başımıza alıp bir daha düşünelim. Şu anda bizim din diye inandığımız ve yaşadığımız şey gerçekten Kitap ve sünnete dayalı Allah dini mi? Yoksa bir yerlerden devşirme bir din mi? Çünkü unutmayalım ki din, kişinin hayat programının tümüdür. Din, kişinin kendisiyle, Rabbiyle ve insanlarla münâsebetlerinin tümünü düzenleyen kanunlar ve kurallar mecmuasıdır. Tüm bunları düzenlemek için neye ve kime müracaat ediyorsa kişi onun dininde demektir. Öyleyse kimin dininde olduğumuzu, kimin istediği biçimde hareket ettiğimizi, hayatımızı kimin yasaları istikâmetinde düzenlediğimizi iyi düşünelim. Sonunda kimin cennetine gideceğimize, kimin havuzundan içeceğimize iyi karar verelim.

Allah'tan başkalarının dinlerine tabi olanlar, Allah'ın diniyle ilgilenmeyenler ya da sadece boş zamanlarında dinle ilgilenenler Allah'ın cennetine giremeyecekler Rasulullah'ın havuzundan içemeyeceklerdir. Kevser, Rasulullah efendimize yarın Rabbimizin lütfedeceği bir havuzdur ve ondan sadece Allah'a, Allah'ın istediği biçimde inanmış ve Rasulullah'ın yolunu, Allah'ın dinini olduğu gibi anlayıp yaşamış insanlar içebileceklerdir Rabbim bizi mahrum etmesin inşallah.

Yine Kevser'in, Rasulullah efendimize lütfedilen ve tüm diğer dinlere üstün kılınan İslâm dini olduğu da söylenmiştir. Kendisinden önceki kitapların tamamını nesih eden, kıyamete kadar geçerliliğini muhafaza edecek olan ve kıyamet sonrası da insanlığın kendisiyle yargılanacağı Kur'an olduğu da söylenmiştir. Asırlar boyu devam edecek olan, tüm insanlığa ışık tutacak Rasulullah efendimizin sünnetidir. Bakara sûresinde anlatıldığı gibi, Rasulullah efendimize verilen hikmet olduğu da belirtilmiştir.

***"Allah dilediğine hikmet verir. Kime hikmet verilirse ona çok hayır verilmiştir. Ve bunu ancak akıl sahipleri anlar."***

(Bakara 269)

Yine bir başka anlayışa göre Kevser, Rasulullah efendimize ve kıyamete kadar onun ümmetine verilen ilimdir. Yine Kevser, kıyamet günü Rasulullah efendimize verilecek şefaat hakkıdır. Yine Ra-sulullah efendimize Rabbimizin lütfedeceği Makam-ı Mahmûd'dur. Rasulullah efendimizin metbularının, ümmetinin diğerlerine nazaran çokluğudur. Rasulullah efendimizin beyanıyla cennetin yarısından fazlasını dolduracak ümmetidir. Raf'uz zikirdir, yani Rasulullah efendimizin şanının, zikrinin, şerefinin yüceltilmesidir. Ümmetinin âlimlerinin çokluğudur. Rasulullah efendimizin dünyadayken düşmanlarına karşı galip getirilmesi, hayattayken dininin, dâvâsının hâkimiyetini görme nîmetidir. Kendisine karşı verilen fetihlerin çokluğudur. Onun ümmetinin, onun yolunun yolcularının kıyamete kadar tüm dünyaya hakim olacağının müjdesidir. Hâsılı dünya ve ukbada Rabbimiz tarafından kendisine ve ümmetine lütfedilen her türlü hayrın çokluğudur Kevser.

Öyleyse Cenab-ı Hak sonsuz inam, ikram ve izzet sahibidir. Peygamberine de, dolayısıyla onun şahsında onun yolunda gidenlere de hayr-ı kesir lütfedilecektir. Kevser lütfedilecektir. Dünya hesabıyla Allah adına, Allah'ın dininin ikâmesi adına, Allah'ın iradesinin hâkimiyeti adına çekilebilecek eziyet, sıkıntı, mahrumiyet, belâ ve musîbetler Rabbimizin bizi bekleyen bu lütufları yanında çok değersiz ve basit kalacaktır. Rasulullah efendimizin ve beraberindeki bir avuç Müslü-manın Mekke'de yaşadıkları o işkence dönemlerinde gelen bu sûre onlara moral veriyor ve dayanma gücü veriyordu.

Tabi bugün bize de aynı şeyleri söylüyor Rabbimiz. Eğer sıkıntılı dönemlerinde Müslümanlar bu sonsuz mükafatları düşünerek Allah'a kulluktan vazgeçmezler, Allah'ın dinine hizmetten vazgeçmezler ve işkencelere göğüs gererlerse bilinmelidir ki Müslümanca yaşanılan bir hayatın sonunda onları çok daha hayırlı neticeler beklemektedir. Sonsuz lütuflar, sayısız nîmetler ve zaferler onları beklemektedir.

Tüm bize verilen bu nîmetlere karşı Rabbimizin bizden istediği nîmetin şükrünü ifa adına namaz kılmak ve kurban kesmektir:

***2. "O halde Rabbin için namaz kıl ve kurban kes."***

Sana Kevser'i veren, sana sonsuz lütuflarda ve hayr-ı kesirde bulunan Rabbin için, ama sadece O'nun için sen de namaz kıl ve kur-ban kes. Tüm bu nîmetleri sana lütfeden Rabbine teşekkür için namaz kıl ve kurban kes.

Kureyş sûresindeki ***“Bu Beytin Rabbine kulluk edin”*** emrinin burada bir nevi şerh edildiğini görüyoruz. Kendisine kulluk isteyen Rabbimiz burada bu kulluğun iki türünden söz ediyor: Birisi namaz, ötekisi de kurban. Rabbimiz peygamberine ve onun şahsında hepimize namaz ve kurban türünde iki kulluk emrediyor. Birisi insanın bedenine ilişkin bir görev, ikincisi de malına ilişkin bir görevdir.

Namaz, tüm bedenin Allah’a ait oluşunu kabul demektir. Namaz, kişinin bedeninde Allah’ı söz sahibi bilmesinin ifadesidir. Namaz, tüm bedeni Allah’ın hâkimiyetine teslim etmek, tüm bedende Allah’ı söz sahibi bilmek demektir. Zira namaz öyle bir ibadettir ki, tüm bedeni Allah’a kulluğa hasreder. Namaz, namazda bedenin başka şeylerle meşguliyetinin bitirildiği ve sadece Allah’a yönelmenin gerçekleştirildiği bir makamdır, Allah’a teveccühtür.

Namaz, Hz. Adem’den bu yana bütün peygamberlerin hayatında değişmeyen bir ibadettir. İsrâil oğullarında: (Bakara 83) Hz. Mûsâ’nın kavminde: (Yunus 87) Hz. Şuayb milletinde: (Hud 87) Hıristiyanlıkta: (Meryem 30) Tüm peygamberlerin toplumlarında değişmeyen bir ibadettir namaz. Namaz bütün Risâlet silsilelerinde amelî farzların ilkidir. Namaz, peygamberlerin risâlet, vahiy ve tebliğ yükünü kaldırabilmeleri için onların ilk dayanaklarıydı. İşkencelere, yalanlamalara, alaylara karşı peygamberlerin tarih boyunca ilk sığınacakları şeydi.

Namazımız, hayatımızın direğidir. Namaz, bedenî kulluğun ifadesidir. Tüm hayatı düzenleyecek, Allah’tan mesaj alma makamıdır. Allah’a hayatın tekmilini verme ameliyesidir. İşte burada Rabbimiz peygamberinden ve onun şahsında bizlerden böyle hayatı düzenleyecek bir namaz istemektedir. “Ey Peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, Rabbiniz için namaz kılın. Öyle bir namaz kılın ki o namaz Rabbinizden mesaj alma makamı olsun. Öyle bir namaz kılın ki, o namaz tüm bedeninizin Allah’a kulluğa hasredilmesini sağlasın. Öyle bir namaz kılın ki, o namaz tüm hayatınızı düzenlesin. Öyle bir namaz kılın ki, hayatınız o namaza özdeş olsun. İki namaz arasını o namazlarda Allah’a verdiğiniz söze göre ayarlayın. Evet öyle bir namaz ikame edelim ki bu namaz bizim ferdî ve içtimaî hayatımızı dengede tutsun. Çünkü namaz Allah’la diyalog kurmak demektir. Rasu-lullah Efendimiz hadislerinde buyurur ki, “Namazı ikame ederek namazlarınız sayesinde Rabbinizle diyaloglarınızı kesmeyin. Namaz sayesinde Allah’la diyalog imkânı bulun ve böylece de hayatınızı Allah’ın istediği gibi yaşayın.” Allah bizden böyle bir namaz istiyor. Sadece Allah için kılınacak bir namaz istiyor.

Ve bir de ey peygamberim, Rabbinin sana lütfettiklerine karşılık sen de kurban kes. Allah için kurban da kesin. Namaz, bedenî bir ibadet, kurban ise malî bir ibadettir. Namaz bedende Allah’ı söz sahibi bilme, kurban da malda

Allah'ı söz sahibi bilmenin ifadesidir. Namazla bedenlerinizde Allah'ın söz sahibi olduğunu ortaya koyarken, kurbanla da mallarınız konusunda Allah'ın söz sahibi olduğunu itiraf edin. Çünkü namaz bedenî bir kulluk, kurban da malî bir kulluktur. Ya da namaz Allah'tan mesaj alma makamı, kurban da Allah'tan alınan bu mesajı Allah kullarına ulaştırma, onlarla paylaşma makamıdır. Namazla Allah'tan mesaj alın, kurbanla da Allah'tan aldıklarınızı insanlara ulaştırma, insanlarla paylaşmaya hazır olduğunuzu gösterin. Namaz Allah'tan mesaj alma işidir, zekât ta Allah'tan alınan bu mesajın insanlara ulaştırılma ameliyesidir. Veya namaz bireysel bir kulluktur, kurban da toplumsal bir kulluktur. Namazla bireysel kulluğunuzu Allah'a takdim ederken, kurbanla da toplumsal kulluklarınızı ortaya koyun, Allah için tüm mallarınızdan geçebileceğinizi ortaya koyun diyor Rabbimiz.

Fakat namazlarınızı da kurbanlarınızı da sadece Allah için icra edin. Başkaları, mallarını ve canlarını kendi İlâhları için harcarlar, ama Müslüman, bedenini, canını, malını da onları kendisine verenin yolunda harcar. Bakın bu husus En'âm sûresinde de şöyle ortaya konur:

***"De ki: "Namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi Allah içindir."***
(En'âm 162)

Müslüman sürekli söyleyecektir bunu. Benim namazım Allah'a aittir. Öyleyse öyle bir namaz kılalım ki o Allah için olsun. Öyle bir namaz kılalım ki, o Allah'a lâyık olsun. Öyle bir namaz kılalım, öyle bir hayat yaşayalım ki Rasulullah'ınki gibi olsun. Öyle bir hayat yaşayalım ki, kâfirlerinkinden, müşriklerinkinden farklı olsun. Kâfirlerle farkımız ortaya çıksın. Öyle bir namaz kılalım ki, dinimizin direği olsun. Öyle bir namaz kılalım ki Allah'tan mesaj alma makamımız olsun bu namaz. Allah'a hayatın tekmilini verme makamımız olsun bu namaz. Öyle bir namaz kılalım ki, bizi tüm münkerlerden, tüm fahşadan korusun. Öyle bir namaz kılalım ki, o namazda Rabbimizle yaptığımız ahitlerle hayatımız bir olsun. Namazımızla hayatımız özdeş olsun. Böylece hayatımız hep Allah için olsun. Yaşarken hep namazda olalım. Namazdayken hep Allah huzurunda olalım.

Mü'min ibadetini, kulluğunu, hamdini, şükrünü sadece Allah'a ait kılan kişidir. Namazımız, ibadetlerimiz ve tüm hayatımız -ki zaten ibadetin dışında hayatımızda bir tek saniyemiz bile yoktur- dünya hayatımız, âhiret hayatımız, ferdî hayatımız, toplumsal hayatımız, aile hayatımız, iş hayatımız, siyasal hayatımız, hukuksal hayatımız tümüyle Allah'a aittir. Biz hayatı Allah için yaşarız. Hayatı parçalamadan, o hayatın bazı bölümlerinde Allah'ın kulu, bazı bölümlerinde de başkalarının kulu olmadan yaşarız. Tevhid içinde yaşarız. Çünkü bu hayatın sahibi O'dur. Bizi yaratan ve bu hayatı bize lütfeden O'dur.

Vücutlarımız bedenlerimiz bize ait değildir. Mallarımız, sahip olduklarımız da bizim değildir. Onları, onları bize verenin razı olmadığı yerde kullanmamız caiz değildir. Tüm azalarımız emanettir bizde.

Buradaki namazın 5 vakit namaz olduğunu söyleyenler olmuştur. Kurbanla birlikte zikredildiği için kurban bayramı günü kılınan kurban bayramı namazıdır diyenler de vardır. Kurbanın da, kurban bayramında kesilen kurban olduğunu söyleyenler olmuş, sadece ona mahsus olmayıp Müslümanların kestiği tüm hayvanlardır diyenler olmuş veya buradaki nahr emrinin kurban bayramı namazındaki tekbirler olduğunu, bunun namazda elleri bağlamak olduğu, namazlarda namaza başlarken, rükua varırken, kalkarken yapılacak raf'ul yedeyn olduğu da söylenmiştir. Doğrusunu Allah bilir. İşte bütün bunları gerçekleştirerek kulluğunuzu sadece Allah'a tahsis edin.

Burada namazın ve kurbanın anlatılmasından anlıyoruz ki Müslüman, kulluk adına bedenini ve malını Allah'a ait kılacaktır. Bireysel planda Allah'a teslim olduğu gibi, toplumsal planda da Müslüman olacaktır. Namazı tek başına da kılabiliriz, çünkü namaz bireysel bir ibadettir, ama kurban öyle değildir. Kurban kestik mi onunla ilgili başkalarına da terettüp edecek bir vazife ortaya çıkıyor. O da şüphesiz ki kestiğimiz bu kurbanın etinden başkalarına dağıtma, başkalarını da düşünme eylemidir. Demek ki kimi kulluklarımızda biz yalnız değiliz. O kullukların icrasında birilerine ihtiyacımız vardır. Meselâ yalnız başına duran bir adama yalan söyleme! demek abestir. Birileri olacak, çevresinde onlara yalan söylenmeyecek. Yine böyle birisine zul-metme! demek te olmaz.

O halde İslâm'ın bizden istedikleri ya toplum halinde, ya da bireysel olarak yapabileceğimiz şeylerdir. Bunların hepsini gerek bireysel kulluklarımızı gerekse toplumsal kulluklarımızı sadece Allah için yapmalıyız.

Sen Rabbin için namaz kılıp kurban kes. Bedenin ve malın konusunda Rabbini söz sahibi bilip tüm kulluklarını Allah için yapıp O'nun için bir hayat yaşa ki o zaman:

***3. "Doğrusu ebter (adı sanı ortadan kalkacak olan), sana kin tutan kimsedir."***

Şanii ifadesini Mâide sûresi de kullanır:

***"Bir topluluğa olan öfkeniz sizi adâletsizliğe sürüklemesin."***

Şanii, şenean öfke, buğz, gayız, kin anlamlarına gelmektedir. Öyleyse ey peygamberim, sana buğz edenler, sana düşmanlık besleyenler, senin dâvâna,

senin dinine, senin getirdiğin mesaja, İslâm'a kin tutanlar, senin için ebterlik bekleyenler, senin yolunun, sünnetinin, senin uygulamalarının silinip gitmesini umanlar, senin dâvânı hayattan silmek için say edenler bilesin ki ebter olanlar, silinecek olanlar, hem dünyada hem de ukbada hüsrana mahkum olacak olanlar onların ta kendileridir.

Rasulullah efendimize ve onun dâvâsına kin tutup ona ebter diyenler o dönemde Ebu Cehil'di,  As bin Vail'di, Ebu Leheb ve benzerleriydi. Bu konuda uzun uzun rivâyetler var. Rasulullah efendimizin erkek çocukları vefat edince işte onun soyu kesildi, ondan kurtulacağız diye bayram etmişler. Veya Allah'ın Resûlü onların şirk anlayışlarından, küfürlerinden, küfür ve şirke dayalı tüm hayatlarından yüz çevirip hayatını Allah adına yaşamaya başlayınca, îmanında, teslimiyetinde, kulluğunda onlardan ayrılınca yalnız kaldı. Toplumun tüm şirk anlayışlarını reddedince toplumunun, akrabalarının desteğini kaybetti. İşte toplumu, akrabaları tarafından, tüm çevresi tarafından reddedilip yapayalnız kalan Allah'ın Resûlüne ebter dediler.

Toplumunun sevgisini, toplumunun kendisine verdiği yeri kaybedince ona ebter dediler. "Ey Muhammed bu gidişle senin sonun yok" dediler. "Bu anlayışla sen başarıya ulaşamazsın" dediler. "Senin bu anlayışın, bu yaşayışın, bu dâvân kabul görmez" dediler. "Bu dâvâ insanların ilgisini çekmeyen, insanların değer vermediği bir dâvâdır. Bu dâvâ karın doyurmaz. Bu dâvâ sana makam mansıp kazandır-maz. Bu gidişle sen reis olamazsın, bakan olamazsın, dekan olamazsın, genel müdür olamazsın, zengin olamazsın. Vazgeç sen bunlardan da sen biraz paradan söz et, ekonomiden söz et, yaşamaktan söz et. Eğer böyle yaparsan dinlenirsin" diyorlardı. "Böyle yaparsan destek görürüsün. Böyle yaparsan adam yerine konursun. Toplumda saygın olursun. Zengin olursun" diyorlardı.

Ama sana ta'n edenler, sana buğz edenler, senin yoluna düş-man olanlar, senin dâvâna karşı olanlar, senin dinine buğz edenler var ya, işte asıl ebter olanlar onlardır. Senin adın, senin şanın, senin şerefin, senin dinin kıyamete kadar devam ederken, kıyamete kadar peyderpey gönüllerde ma'kes bulurken ona düşman olanlar ebter olacaklar, silinip gideceklerdir. İşte görüyoruz aynen öyle de olmuştur. O gün ona düşman olanların hem de birkaç yıl içinde silinip gittiklerini görüyoruz. Onlar o gün için zâhiren güçlüydüler. Topluma hakim konumdaydılar. Ticarette, ekonomide, hacda, siyasette toplumun tüm işlerinde söz sahibiydiler. Ama aradan bir iki yıl geçmeden tam tersine dönüverdi işler. Allah'ın Resûlüne ebter diyorlardı, güdük diyor-lardı. Bunun sonu yok diyorlardı. Bunun sonu hüsran diyorlardı. Ama çok geçmedi ki kendileri ebter oluverdiler.

Onlardan kimileri Rasulullah'ın oğlu İbrahim'den önce geberip gitti. Çok kısa bir süre sonra Ebu Cehillerin, Ebu Leheblerin, As bin Vaillerin isimleri anılmaz oldu. Dâvâları, yolları silinip gitti. Ama Rasu-lullah'ın dâvâsına dünyanın yarısı gönül vererek devam ettirmektedir. Öyleyse şunu kesinlikle bilelim ki îman asla ebter olmaz. İslâm ebter olamaz. Zira bu dâvâ Allah'ın dâvâsıdır. Bu din Allah'ın dinidir. Onu hiç kimse yok edemez, kimse onun önüne geçemez.

Ama burada sadece tarihin o döneminde bu dâvâya düşman olanlar değil, kıyamete kadar Allah'ın dinine buğz eden, Allah'ın dinine, Allah'ın sistemine düşmanlık yapan, Allah'ın dinine geçit vermeyen tüm kâfirler kast edilmektedir. Kıyamete kadar bu dine düşman olanların tamamı mağlup olacak, hüsrana mahkum olacak ve bu din karşısında kahrolmak, silinip gitmek zorunda kalacaklardır.

Allah'ın Resûlü, toplumunun küfür ve şirk anlayışlarından, toplumunun şirke dayalı kulluk anlayışından, kılık-kıyafet anlayışlarından, hayat anlayışlarından, mala bakışlarından, kazanma ve harcama, eğitim, hukuk, ekonomi, kadın-erkek, yeme-içme anlayışlarından, sosyal ve siyasal yapılanmalarından, hâsılı şirke ve küfre dayalı tüm anlayışlarından ayrılıp Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaya başlayınca, bedeninde, malında, gecesinde, gündüzünde tüm hayatında Allah'a kar-şı sorumlu olduğunu ortaya koyup O'nun rızasını ön plana çıkarınca, O'nun hayat programını kabullenince, ona ebter diyorlardı. "Bu enayice malını Allah için harcıyor, binaenaleyh bunun sonu iflas" diyorlar-dı. "Bu makama, koltuğa değer vermiyor, binaenaleyh bu adam olmaz" diyorlardı. "Bu dünyalık peşine düşmüyor, bunun sonu aç kal-maktır" diyorlardı. "Bu onun bunun hizmetine koşacağım diye kendisini ihmal ediyor, bunun âkıbeti kötüdür" diyorlardı. "Bu ilim peşinde koşacağım derken ev bark düşünmüyor, bunun geleceği berbat" di-yorlardı. "Bu âhireti için dünyasını ihmal ediyor, bu adam olmaz, bunun sonu güdüktür" diyorlardı.

Unutmayın ki eğer bizler de bugün peygamber yolunun yolcusu olabilirsek, eğer bizler de bugün peygamber misyonuna sahip çıkar, peygamber gibi bir hayat yaşayabilirsek. Rasulullah efendimizi örnek alarak bir hayat yaşayabilir, mala, dünyaya bakışımızı, kılık-kı-yafetimizi, ticaret hayatımızı, aile hayatımızı, kulluk anlayışımızı onun-ki gibi gerçekleştirmeye gayret edersek o zaman kesinlikle bilesiniz ki bize de ebter diyecekler.

Meselâ ilim öğreneceğim, İslâmî bir hizmete koşturacağım, Müslüman bir hasta kardeşimizin ziyaretine gideceğim, bir Müslüma-na hadis anlatacağım, komşularıma Kevser'i duyuracağım ve onları cennete kazandıracağım diye bir iki saat dükkanınızı kapalı tutuverseniz, size de ebter diyecekler. "Bunun sonu güdük, Bunun sonu iflas. Bu adam olmaz" diyecekler.

Veya meselâ bol para getirecek bir ticaretten fâiz kokusu var diye Allah korkusuyla vazgeçiverseniz bu enayi diyecekler. “Bu kadar parayı tepti, bunun sonu berbat” diyecekler.

Veya elinizin altında çok rahat ulaşabileceğiniz birilerinin namusuna Allah korkusuyla uzanmasanız, “bu aptal, ağzının tadını bil-miyor bu enayi” diyecekler.

Onlar ebter diyecekler, ama üzülmeyin hayatınızı Allah için ya-şadığınız sürece Allah da Kevser diyecek. Kulum bakma sen o müşriklere, Ben senin için hem dünyada hem de ukba’da hayr-ı kesir hazırladım. Benim için yaşadığın hayatına devam et, Ben hem dünyada, hem da âhirette senin hayatını bereketlendirecek, dâvânı galip getirecek, düşmanlarını hüsrana mahkum edeceğim buyuracak.

Unutmayalım ki Rasulullah efendimize denenler şu anda bize de denmektedir Allah tarafından. Birileri bize ebter diyerek saldırdıkları zaman hemen hatırlayacağız ki Cenâb-ı Hak bize de Kevser diyor. Rabbimiz bizi de galip getireceğini müjdeliyor.

Öyleyse kimseden korkmayacağız. Allah için hayatımızı yaşamaya devam edeceğiz ve göreceğiz kim ebter’miş, kim değilmiş? Kim galipmiş, kim mağlupmuş? Kim kazanmış, kim kaybetmiş? Kim akıllıymış, kim enayiymiş? Güzel âkıbet kiminmiş yakında göreceğiz.

Bu sûre de bitti. Rabbim gereği gibi iman edip, bu imanını hayatından görüntülemeyi cümlemize nasip etsin. Vel hamdü lillahi Rabbi’lâlemîn.